

Az emlékmű viaszmintája

A Hegykői Önkormányzat képviselő testülete már a korábbi ciklusban megfogalmazta: "a Hősi kertet alkalmassá kell tenni arra, hogy a falu közössége méltó környezetben ünnepelhesse, emlékezhessen". 2007-ben felmerült annak lehetősége, hogy a Hősi kertben szobrok áthelyezésével, vagy egy új szobor felállításával a park méltó környezetet kapjon, így a régi terv végre megvalósulhat. A korábbi elképzeléseket illetően felerősödött az érzés, hogy a Hősi kert nyerje vissza a régi tiszteletét.

A jelenlegi képviselő testület tettekre váltotta a régi gondolatokat és több lehetőség közül választva elhatározta egy új szobor megvalósítását. Az első gondolat a kertben megtalálható szobrok térben való áthelyezése, elfordítása lett volna, ez azonban nem oldotta volna meg ünnepi megemlékezéseink állandó helyszínét. Ezt az igényt felismerve Mihály Gábor Munkácsy-díjas szobrászművész megfelelő helytörténeti tanulmányozás és helyszíni bejárás után adott ötletet új szobor felállítására. Ez alkalmas helyszíne lesz majd nemzeti és egyházi ünnepeink méltó megemlékezésének. A szobor a magyarság kettősségét jelképezi. Az oltárkő a kereszténység felvétele előtti időkre utal, amelyet Hegykői neve is hordozott. A pogány áldozati kő a kereszténység felvételével szent kővé nemesült, amelyet a műalkotás bronzpalást része szimbolizál. Szent István palástja utal arra a történelmi pillanatra, amikor Árpád-házi szent királyunk felajánlotta hazánkat a Magyarok Nagyasszonyának, Szűz Máriának. Hazánk vérzivataros évszázadaiban nem minden hegykői hősnak adatott meg, hogy végső nyughelyük szülőföldjük legyen. Elődeink rájuk emlékezve hozták létre a Hősök kertjét, amely megszentelt földként örök nyughelyül szolgál. Példaként áll ez a park a múlt, a jelen és a leendő korok minden hegykői lakosa számára, hogy voltak olyanok ebben a faluban, akik 70 esztendővel ezelőtt nem feledkeztek meg arról, hogy mit követel a becsület.

Mihály Gábor

Szobrász pályafutásom során a hivatásom felől érdeklődő új ismerőseim leggyakoribb kérdése, hogyan tudok ebből megélni, van-e mindig munkám és hogyan lesz? Valahol tényleg itt van a dolog lényege.

A pályakezdő szobrász is érzi ezt a nagy bizonytalanságot, ami azonban nem riaszthatja el választott hivatásától. Ha megtorpan még az út elején e nyomasztó teher alatt, akkor hiányzik belőle az alkotóművész töretlen hite, a semmiből – a földből kiásott agyagból – létrehozott értékteremtő erő.

És ez az induló, a későbbi utat is meghatározó töretlen hit eltart már „örökké”, életformává válik, később már nem olyan nyomasztó. A kiszámíthatóbb polgári foglalkozások mellett ez hihetetlennek tűnő vállalkozás, de valahogy így működik és a szobrász családjának is meg kell valahogy élnie. Hegykői történetem is ennek a folyamatnak – szobrászi pályám folyamatának – jellemző, a nagy bizonytalanságból kikerekedő része. Ez az országrész számomra ismeretlen volt eddig, alig jártam erre. Átlós irányban, az ország másik csücskén nőttem fel. Aztán egy lehetőség folytán életre kelt egy négy tonnás kő. Egy régi szerzeményem, erdélyi hegyeknek lerobbantott, rideg, fekete darabja és remélem, hogy még sokáig tovább él Hegykő szívében, már átlényegülve, mint „Egy kő”! Leterítve Szent István Koronázó Palástjával és úgy is, mint „Áldozati kő” vagy „Áldozati oltár”, rákényszerítve a ma élő hegykőieket és az utánunk következő hegykői generációkat, hogy emlékezzenek a múltra, elődeikre, azokra, akik életüket áldozták a haza oltárán.

A munkát közös erővel hoztuk létre Babos László festőművésszel, aki eddigi pályafutása során a szobrászat terén is jelentőset alkotott.

Legfontosabb díjak és egyéni kiállítások:

1975-79: Derkovits-ösztöndíj

1977: Állami Ifjúsági Nívódíj

1978: Kiskunhalas Művészeti ösztöndíja

1979: Munkácsy-díj

1985: Gyermekekért Erdemérem

1991: Nob (Ioc Nemzetközi Olimpiai Bizottság) Művészeti díja.

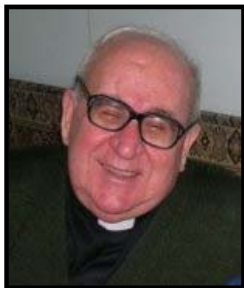
1977: Kiskunhalas, 1980: Csorna, 1982: Bonyhád

1987: Tatabánya, 1988: Csongrád, München, Düsseldorf

1992: Szöul, Olimpiai Park

1993: Lausanne, Olimpiai Múzeum

1997: Bruxelles (Brüsszel), 2000: Szarvas

Binda Ferenc

Virágos lesz a „Pusztá”...

Gyerekkorom dombszeri nyelve pusztának hívta a Hősi szobor és a Szentháromság szobor közti poros utcacsúsz. Itt rúgta a rongyból, lószőrből készült kökemény labdát a környék kismillió gyereke.

Érdekes emlékem, hogy ha a Szentháromság szobor kerítése mögé került a labda, minden gátlás nélkül bemászott a rácsos kerítésen valaki és visszadobta. Ha azonban a Hősi szobor kerítése mögé ügyetlenkedte valaki a lasztit, eszünkbe sem jutott, hogy átmásszon valaki a rozsdásodó kerítésen. Botot törtünk az út menti árok partján levő bokorról és azzal piszkáltuk ki a játékszert. Ösztönös tisztelet volt-e bennünk a szobor iránt? Nem tudom. A szobor körül kornyadozó virágbokrok álltak, de aligha a virágokra voltunk tekintettel...

Áldja meg az Isten azt a tanítónkat, aki belénk nevelte ezt a magatartást!

Örömmel hallok, hogy hamarosan virágba borul a Pusztá. Ezek után nem csak a gyerekkori nosztalgia, hanem a szülőfalum iránti elismerő tisztelet miatt is fogok lassítani a kocsival. Gratulálok a szép gondolatért, hogy „Hősök parkja” lesz a „Pusztából”! A jövő hegykői nemzedéke méltó módon folytatja a negyvenes-ötvenes évek ösztönös gyermeki tiszteletét az elhunyt hegykői hősök iránt! Köszönöm ezt minden közreműködőnek!

Eperjes Károly

A középkorban az egekbe törő katedrálisokat évtizedekig építették nagy gonddal, hogy ne csak ők, hanem az unokáik és dédunokáik is tudjanak hol imádkozni az Istenhez, közösségekben. Ha eleink szent menekedésükből nem állítanak pestis szobrot, már lehet, hogy rég nem élne a keresztény hit a falunkban.

Hát nem rág most minket a szellemi pestis?!

„Hajrá, Hegykő!
Írány a Szent Kő!”

Eperjes Károly

Tisztelt Hegykőiek!

Tájékoztatásként közöljük, hogy mindenkinek alkalma nyílik lehetősége szerint támogatni a Hősi kert rendezését és a szobor megvalósítását. Eddigi támogatók az Önkormányzaton kívül a Szivárvány Alapítvány (150 ezer Ft), a H1-kör Keresztény Patrióta Mozgalom (200 ezer Ft). További támogatásokat a PRO CULTURA HEGYKŐ „2” számlaszámára: **59100607-11039426** várunk, melyet a Hegykői Takarékszövetkezetben fizethetnek be.

A felállítandó emlékmű alapjául szolgáló koronázási palást rövid leírása:

A palást eredetileg harang alakú, zárt miseruha volt, amelyet később alakítottak át paláस्तá. A ráhímzett felirat szerint Szent István király (997-1038) és Gizella királyné készítette és ajándékozta 1031-ben a székesfehérvári Szűz Mária egyháznak.

Alapanyaga bizánci selyem, amelyet csaknem teljesen beborít az aranyszállal hímzett díszítés. Hátán Y alakú kereszt van, villás szárain angyalok mellképei sorakoznak, a függőleges száron pedig egymás alatt, kétszer ábrázolták Krisztust. A felső képen, a halál legyőzőjeként, két szörnyállatot tapos el, az alsón a világ bírájaként trónján ül. A díszítés többi részét sávokba rendezték, fölül az

Ószövetség prófétái, alattuk gazdagon tagolt tornyos fülkékben az apostolok ülnek. Legalul egy-egy madárpárral elválasztott kerek formában a kereszténység első mártírjait ábrázolták. Közöttük, a kereszt lábánál foglal helyet az adományozó királyi pár felirattal kísért képe. Istvánt drágaköves pántkoronával, jobbában szárnyas lándzsával, baljában országalmával, Gizellát hasonló koronával, kezében torony alakú ereklyetartóval ábrázolták. Közöttük, a kereszt szárán egy kisebb, kör alakú keretben egy ifjú -valószínűleg Imre herceg- mellképe látható.

Az átalakítás alkalmával a miseruha mellrészén egy széles sávot kivágtak s az egykori jelenetekből csak apró részletek maradtak meg. A palást bőséges feliratai egyrészt a figurák megnevezését, másrészt a keretekre hímzett latin szövegeket tartalmazzák. A palást, illetőleg a miseruha képi megjelenítései a

középkor egyik legismeretesebb himnuszának, a Te Deumnak az ábrázolása, sorra bemutatva a himnuszban megnevezett angyali seregeket, prófétákat, apostolokat és szenteket.

Az átalakítás a XII-XIII. század fordulójára körül történhetett, ekkor jöttek divatba ugyanis a vállról hosszan leomló, ujjatlan palástok. Ekkor kapta a gallért is, ami ugyancsak bizánci selyemre, aranyszállal hímzett, állatfigurás díszítésű -gazdagon felvarrt igazgyöngyökkel. Ez is, mint a palást maga, eredetileg egyházi öltözék része volt, s a XII. század második felében hímezték. Az első adat, amelyben a palást szerepel, egy III. András koronázásáról szóló feljegyzés, amely szerint "a király olyan öltözékben volt, amit már Szent István is viselt" (A palást egyik hű másolata Pannonhalmán látható)

A Hegykői Hírek szerkesztői:

Bak Balázs, Katona Zoltán, Kóczán Tímea, Solymos Kata,

A H11-kör keresztény patrióta mozgalom tagjai és Völgyi János önkormányzati képviselő

Nyilvántartási szám: 163/0656-1/2007 Megjelenik 500 példányban

Nyomdai munka: Soproni Szociális Foglalkoztató és Rehabilitációs Kft. Sopron, Fraknyói u 22.

E-mail: hegykoihirek@gmail.com Tel.: 0620/556-8263

Felelős szerkesztő: Horváth Sándor

Az újság letölthető: <http://hegykoihirek.blog.hu>

Médiapartnerünk: fertopart.hu